

Vi vaknar

och somnar om och om igen, livet är fantastiskt. Man får heltidsjobb och blir halvtidsalkoholist, man vaknar och inser att man saknar, drömmer och gömmer sig igen. Fantastiskt. Vaknar i sina egna spritångor och i sin egen ångest, kliver upp och börjar om igen. Grannen spelar opera på högsta volym hela dagarna och tidningsbudet skäller på mig för att jag tvättar på natten. Stockholm är kallt. Människor springer om varandra och ingen känner nån men alla känner alla. Hur fungerar det. Branchen är hård, timmarna långa och nätterna sena. Berätta hur det fungerar. Chefer och kavajer, arbetare och förkläden. Svarta diskare. Städerna från thailand. Skit allting. Jag älskar mitt jobb. Jag kan ärligt säga att jag är lycklig och tacksam över mitt fantastiska jobb. Men varför är jag inte glad? Har jag sårat tillräckligt med människor för att få känna den känslan nu? Har det liksom tagit slut på lycka i mig? Livet är en fest, desto mer du super desto mer behöver du, om dagarna ständigt går ut på att dricka sig full kommer man aldrig att kunna nöja sig med livet, om man nu ska gå på konstanta droger för att överleva. Det kommer sluta med att man behöver sprit i tarmen och hårda piller för att sova, för att vakna och ta nästa piller för att hålla sig vaken. Är det dit jag ska? Är det så det kommer sluta. Pillerknäprande nersupen gammal avdankad florist som jobbat sönder kroppen som servitris? Nu skiter jag i det här och går och köper en pizza och sprätter en vinare. Pallar inte mer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren strawberryaid med Poeter.se id #3609 innehar upphovsrätten